

Elisabeth Arnold (RV):

Fredag den 1. december var den dag, hvor det blev åbenbart for den danske befolkning, at kartoffelkurens forbrugsrenteafgift ville blive afskaffet.

Den dag befandt jeg mig på en almindelig dansk arbejdsplads. En af medarbejderne inviterede på en lille forfriskning i den festlige anledning, og på et sent tidspunkt af eftermiddagen – efter arbejdstids ophør naturligvis – mødtes man om nogle gode flasker rødvin, som man tømte under hyggelig snak. Man talte om den tilstundende jul, om den lettelse, det nu ville blive at slippe for den forhadte renteafgift, om det rod, politikerne altid lavede i alting, om de evindelige nedskæringer og om det lammende høje skattetryk.

På et tidspunkt blev der spurgt, hvor meget den pågældende glade medarbejder nu var sluppet for at betale i renteafgift. Svaret var: 300 kr. Rødvinen havde kostet det halve, så de tiloversblevne 150 kr. havde altså reddet julen, fremtiden og humøret hos denne person. Man må sige, danskerne er blevet nøjsomme, når en 150 kr.'s gevinst kan afføde så megen glæde og lettelse.

Men det var ikke beløbets størrelse, sagde den pågældende. Det var princippet. Nå, det var princippet. Hvilket princip? Er det et forkert princip at opmuntre til opsparing ved at gøre unødvendig gældsætning dyr? Er det et forkert princip at opmuntre folk til at udskyde et forbrug, indtil pengene, altså deres egne penge, er der? Nej, den principielle sejr var de frihedselskende danskeres sejr over de formynderiske politikere, og samtidig var det de populistiske kræfters sejr over den økonomiske snusfornuft.

Vi danskere bryder os ikke om at få stukket i næsen, at vi er tankeløse og ufornuftige. Vi fortsætter gerne med cigaretrykningen, selv om vi ved, at det er usundt, og at det forkorter vores liv. Og vi fortsætter gerne med gældsætningen, selv om vi ved, det er dyrt og på lang sigt ødelæggende for vort samfund. Og det gør vi, fordi ingen skal komme og hæve pegefingern over for os og sige: Fy, nu bærer du dig forkert ad! Vi lever i et frit land og kan selv vælge at bære os rigtigt eller forkert ad.

Denne grundlæggende konflikt mellem den personlige handlefrihed og den samfundsøkonomiske snusfornuft møder vi til hverdag i det

danske samfund i utallige regler og love, hvor der sættes grænser for den personlige handlefrihed. Men denne gang blev det åbenbart for meget, og derfor står vi i dag samlet omkring renteaftgiften med kniven parat til at udføre det, som et vittigt hoved har kaldt »medlidenhedsdrabet på renteaftgiften«.

Alle seriøse økonomer – og dem er der mange af i Danmark, hvilket man ikke skulle tro, når man ser landets situation i øjeblikket – alle har anerkendt renteaftgiftens forbrugsbegrænsende og opsparingsfremmende virkninger. Alle seriøse økonomer uden for Folketinget advarer os derfor nu mod at stikke kniven i den dødsdømte. Men det vil vi trods alle advarslerne alligevel gøre, fordi en stor del af dem, der både beskæftiger sig med seriøse økonomiske problemer og med politik her på Christiansborg, ikke kan modstå den folkestemning, der har rejst sig mod renteaftgiften – den folkestemning, som man fra den yderste venstrefløj til den yderste højrefløj har været lige ivrige efter at piske op.

Midlerne og argumenterne, det administrative bøvvl og de iturevne girokort, skal jeg ikke bruge megen tid på. Alle har indrømmet, at afgiften var svær at administrere. Trods hjælpeaktioner undervejs har der været nidkære sjæle, der har fundet nye administrative angrebsflader, hver gang broen var ved at sænke sig.

Til den socialdemokratiske ordfører vil jeg gerne sige, at Socialdemokratiet i 1988 medvirkede til et halvhjertet forsøg på at forlænge livet for den syge, hvorpå man fortsatte med at stikke nåle i den stakkels patient, mens man med åbenlys fornøjelse og et grumt ulvesmil gned sig i hænderne, når den mest fladpandede del af den populistiske presse hældte salt i sårene.

Vi beklager dybt fra radikal side, at det ikke lykkedes at forenkle administrationen af renteaftgiften. Det er nu blevet dens skæbne. Det korte af det lange er, at vi nu afskaffer et virkningsfuldt økonomisk instrument, fordi det var upopulært. Det lover ikke godt for fremtiden.

Enkelte fortrøstningsfulde ordførere har udtalt, at renteaftgiften har virket så godt, at folk nu har forstået, at man skal spare op i stedet for at låne. Jeg ville meget gerne tro på dem, men jeg bliver modløs, når jeg ser avisernes overskrifter: »Julegaven til skatteyderne«, »Tusinder får flere penge til forbrug«, »Millioner af kroner pumpes ud i omsætningen« – og mere af samme skuffe.